

POSTANOWIENIE

Dnia 13 grudnia 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Beata Gudowska

w sprawie z odwołania M. Z.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych
o prawo do emerytury,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 13 grudnia 2010 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 23 lutego 2010 r.,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 23 lutego 2010 r. Sąd Apelacyjny, Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił apelację M. Z. od wyroku Sądu Okręgowego, Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 16 czerwca 2009 r. oddalającego jego odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Podstawę odmowy przyznania wnioskodawcy prawa do emerytury stanowiło ustalenie niespełnienia przewidzianego w art. 29 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst – Dz.U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.) warunku 35-letniego stażu ubezpieczenia. Do okresów składkowych nie zaliczono okresu pracy wykonywanej na podstawie umowy o pracę nakładczą ze względu na niewykazanie, że w tym okresie ubezpieczony uzyskiwał wynagrodzenie w wysokości co najmniej połowy obowiązującego najniższego wynagrodzenia określonego przepisami Kodeksu pracy.

Skarga kasacyjna ubezpieczonego, z wnioskiem o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, ewentualnie jego uchylenie i orzeczenie co do istoty sprawy i przyznanie prawa do emerytury od dnia złożenia wniosku tj. od dnia 8 sierpnia 2008 r., została oparta na podstawie naruszenia prawa materialnego – art. 29 ust. 1 pkt 2 w związku z art. 6 ust. 2 pkt 11 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz w związku z § 3 ust. 1 i 2, § 6 ust. 1, § 10 ust. 2 i § 33 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 31 grudnia 1975 r. w sprawie uprawnień pracowniczych osób wykonujących pracę nakładczą (Dz.U. z 1976 r. Nr 3, poz. 19 ze zm.), a także art. 15 ust. 2a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Skarżący wskazał również naruszenie przepisów postępowania, art. 233 § 1 w związku z art. 382 i art. 391 k.p.c. oraz art. 244 § 1 i 2 k.p.c.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżący wskazał na konieczność wykładni w zakresie wpływu nowej regulacji prawnej (art. 15 ust. 2a z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych) i możliwości jej zastosowania w odniesieniu do stanów faktycznych, w których ubezpieczony nie jest w stanie w sposób szczegółowy przedstawić wysokości osiąganych przychodów z tytułu świadczenia pracy nakładczej. Skarżący podkreślił, że odmienne stanowisko sądu drugiej instancji w niniejszej sprawie, w tej materii jest nie do pogodzenia z linią orzecznictwa Sądu Najwyższego, który wielokrotnie stwierdzał, że o ile ustawodawca nie stanowi inaczej to co do zasady wiążącym jest stan prawny obowiązujący w dacie orzekania.

Skarżący wskazał ponadto, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, „czy możliwe jest odmówienie przez sąd atrybutu wiarygodności w rozumieniu art. 244 § 1 i 2 k.p.c. dokumentowi wystawionemu przez pracodawcę, stwierdzającemu wysokość zarobków osiąganych przez chałupnika w zakresie wysokości tychże zarobków, przy jednoczesnym uznaniu przez tenże sąd mocy dowodowej tegoż zaświadczenia w zakresie wskazania okresu zatrudnienia tego chałupnika, a co za tym idzie, czy dopuszczalnym jest przerzucanie na ubezpieczonego ciężaru odpowiedzialności z tytułu niezachowania materiałów archiwalnych szczegółowo dokumentujących wysokość jego zarobków w

przypadku, gdy ubezpieczony nie miał żadnego wpływu na sposób zabezpieczenia i przechowywania tychże dokumentów, a także w żaden sposób nie można przypisać mu winy za utratę tychże archiwalnych dokumentów płacowych", co doprowadziło do zajęcia przez sąd stanowiska, iż same wyjaśnienia ubezpieczonego nie mogą stanowić wiarygodnego i wystarczającego dowodu dla potrzeb prowadzonego postępowania i skutkować uznaniem roszczenia zgłoszonego przez ubezpieczonego za zasadne i udokumentowane".

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Ujęte w skardze jako istotne zagadnienie prawne, mające uzasadnić przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania przewidzianą w art. 398 § 1 pkt 1 k.p.c., nie ma znaczenia jurydycznego, a odnosi się wyłącznie do oceny konkretnego stanu faktycznego sprawy, niestanowiącego przedmiotu kontroli kasacyjnej (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 września 1999 r., II UKN 7/99, OSNAPUS 2000/23 poz. 865 oraz art. 398³ § 3 oraz art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Wykładnia art. 15 ust. 2a z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, stanowiącego o ustaleniu podstawy wymiaru składek nie pozostaje w związku z przedmiotem sporu, natomiast istotne w sprawie przepisy art. 6 ust. 1 pkt 2 i art. 8 ust. 3 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych w związku z przepisami rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 31 grudnia 1975 r. w sprawie uprawnień pracowniczych osób wykonujących pracę nakładczą (Dz.U. z 1976 r., Nr 3, poz. 19 ze zm.). wykładane są jednolicie przez uwypuklenie jako istotnego elementu umowy o pracę nakładczą określenia minimalnej miesięcznej ilości pracy, a tym samym zapewnienie wykonawcy określonego wynagrodzenia. W wyroku z 9 stycznia 2008 r., III UK 75/07 (OSNP 2009 Nr 3-4, poz. 53) Sąd Najwyższy uznał, że umowa o pracę nakładczą, na

podstawie której strony nie realizowały jej konstrukcyjnych cech dotyczących rozmiaru wykonywanej pracy w ilości gwarantującej wynagrodzenie w wysokości co najmniej połowy minimalnego wynagrodzenia za pracę, nie stanowi tytułu podlegania obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym osób wykonujących pracę nakładczą. Pogląd ten został powtórzony w kolejnych wyrokach Sądu Najwyższego (z dnia 9 stycznia 2008 r., III UK 73/07, III UK 74/07, III UK 75/07, III UK 76/07, III UK 77/07 i z dnia 19 stycznia 2010 r., I UK 261/09, niepublikowanych oraz z dnia 17 kwietnia 2009 r., I UK 314/08, OSNP 2010 nr 21-22, poz. 272).

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ k.p.c.).